

lyder: „Adgangen til Hospitalet er lige for Befolkningen saavel fra Landet som fra Byerne.“ Det sigter jo til at ophæve den Begunstigelse, som tidligere var til Stede for Københavns fattige ifølge Fundatsen. Det begrundes jo, saaledes som den højtærede Minister udtalte, ved, at Hospitalet, naar det bliver et almindeligt Rigshospital, bør staa aabent for alle. Man maa dog herved erindre, at Rigshospitalet bliver kun til ved Tilskud fra den gamle Stiftelse, ved Forbrug af dennes Formue, og at det fuldt retfærdige altsaa snarest vilde være, at Adgangen stod i Forhold til, hvad Statskassen og den gamle Stiftelse bidrage. Nu blive nok Driftsudgifterne fuldstændig afholdte af Statskassen, fordi Formuen er opspist, men i Realiteten er Forholdet jo det, at Formuen er opspist, fordi den er brugt til Bygningen, og at den altsaa derved vedvarende bidrager sin Del. Dette fører maaske ikke til noget andet Resultat, end at man behandler alle omtrent lige; og saaledes har Forholdet faktisk ogsaa udviklet sig ved det Tilskud af 70,000 Kr., som nu gives særlig til Fripøje for udenbys Patienter. Det kan ogsaa være, at den retslig begunstigede Stilling for København i ethvert Tilfælde faktisk fuldstændig opvejes ved det forøgede Sengetal. Under disse Omstændigheder ser jeg ikke, at der kan indvindes noget afgørende mod, at man bibeholder den Bestemmelse, som her er indsat, idet det maa erindres, at de Legater, som ogsaa paa en vis Maade høre til Stiftelsens Formue, men selvfølgelig ikke ere beregnede at skulle forbruges til Bygningerne, for saa vidt de efter Fundatserne ere knyttede til Patienter fra København, vedblivende ville bevare dette Formaal.

Dermed sætter jeg saa endelig ogsaa Navnespørgsmaalet i Forbindelse. — Jeg ser ikke i den Omstændighed, at Driften nu optages paa Finansloven nogen stærk Opfordring til at forandre Navnet. Det kongelige Frederiks Hospital er et ikke alene hos os, men alle Vegne bekendt Bægreb. Det er en meget berømt Institution. Hovedøjemedet med Lovforslaget er at bevare denne Berømmelse ved at give det bedre Vilkaar, og det forekommer mig derfor, at der er al Grund til at bevare Kontinuiteten og vedblivende at kalde det „Det kongelige Frederiks Hospital“. Dette vil aldeles ikke medføre, at Hospitalet ved sit Navn kommer til at staa i noget som helst særligt Forhold til Rigets Hovedstad. Thi „det kongelige Frederiks Hospital“ kan lige saavel sige et af Frederik den 5te

for hele Riget som et af ham for København særlig oprettet Hospital. At bevare dette Navn var den eneste Ændring, jeg kunde ønske i Loven. Men det er jo kun et Navnespørgsmaal, og jeg tillægger det ikke nogen væsentlig Betydning.

Som Forholdene have udviklet sig, er der egentlig ikke noget at indvende mod Forslaget, og jeg vil meget ønske, at det høje Ting vil give det en saadan Tilslutning, at denne vigtige Sag kan bringes til en Afgørelse, som man længe har ønsket og savnet. Men paa den anden Side er Forslaget saare vigtigt, det kan godt trænge til en Undersøgelse paa de forskellige Punkter, jeg har berørt, ligesom der ogsaa vil kunne være Anledning til at gaa nærmere ind paa flere andre. Jeg vil af den Grund, og fordi det er første Gang, Sagen foreligger for Landstinget, finde det naturligt, at det drøftes i et Udvalg, og derom vil jeg tillade mig senere at stille Forslag. Men mit Haab er da rigtignok, og jeg tror at turde sige, at det er alles Haab, som interessere sig for denne Sag, at dette Udvalg vil arbejde saa hurtigt, at Sagen ikke derved forhales. Den trænger til at finde sin Løsning, og det er den højtærede Ministers — jeg vil sige — store Fortjeneste, at have bragt Sagen saa vidt, at den nu kan bringes til Ende.

Johansen: Det ærede Medlem, der nys havde Ordet, udtalte sin Glæde over, at dette store Forslag endelig er kommet herop, og at det ikke er til at undres over, at det har taget saa lang Tid, fordi Sagen har haft saa mange Vanskeligheder at komme ud over, før det var muligt for Rigsdagen at tage Stilling til den. Sagens Historie er jo ret interessant. Fra først af vare de lærde uenige om, hvad der egentlig burde gøres med Hensyn til Frederiks Hospital. Alle vare enige om, at som det var, var det i højeste Grad uheldigt. Den første Knude, der skulde løses, var, om man skulde lade Hospitalet udvide og ombygge paa det Sted, hvor det laa, eller flytte det, og denne Overvejelse tog nogen Tid. Endelig kom man til det Resultat, at man burde flytte det; men hvor skulde det saa lægges? Der blev nævnt mange Steder, og efter en Del Forhandlinger og lange Overvejelser blev man enig om at lægge det paa Blegdamsfælløden. Derved var den anden Knude løst. Saa skulde man tro, at det ikke var saa vanskeligt at komme over Resten, men saa kom der adskillige ny Forviklinger, idet man skulde forhandle med Københavns Kommune og